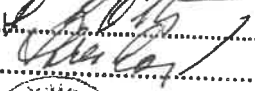

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14. 7. 2015
podpis:

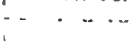
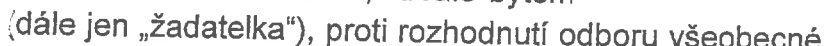
MVCRP00WLR SX

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0432 r

V Praze dne 14. července 2015
Č. j.: MV- 80954 - 4/VS- 2015

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán dle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), rozhodl o včasném rozkladu, který podala , roz. Ufa – Rusko, státní občanka Ruska, trvale bytem , (dále jen „žadatelka“), proti rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 9. 1. 2015, č.j.: VS-2089/835.3/2-2014, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Žadatelka požádala dne 30. 12. 2013 prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje o udělení státního občanství České republiky. Žadatelka je rozvedená, její druhé manželství se státním občanem České republiky, na jehož základě jí byl ke dni 29. 4. 2002 povolen trvalý pobyt na území České republiky, skončilo v roce 2012 rozvodem, když trvalo fakticky jen jeden rok po sňatku. Obě zletilé dcery z prvního manželství nabyly v roce 2014 státní občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 15. 7. 2014 řízení o žádosti přerušilo do 21. 8. 2014 a současně vyzvalo žadatelku k předložení ve výroku usnesení konkretizovaných dokladů za účelem posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky podle § 7 a § 8 zákona

Vypraveno dne:

- 3 -08- 2015

č. 40/1993 Sb., resp. pro úplné a přesné zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Žadatelka byla rovněž informována podle ustanovení § 47 správního řádu o zahájení správního řízení a poučena o svých procesních právech ve smyslu ustanovení § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované listinné podklady rozhodnutí byly Ministerstvu vnitra doručeny ve stanovené lhůtě.

V návaznosti na shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí byla žadatelka dopisem Ministerstva vnitra ze dne 27. 10. 2014 vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, a k tomu jí byla určena lhůta do 10 dnů ode dne doručení. Žadatelka svého práva nevyužila.

II.

Po komplexním zvážení všech podkladů pro vydání rozhodnutí Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žadatelka splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb., tj. má ke dni podání žádosti na území České republiky povolen nejméně pětiletý trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin, pohovorem před Krajským úřadem Ústeckého kraje prokázala znalost českého jazyka a plní povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů na úseku pobytu cizinců, veřejného zdravotního pojištění, sociálního zabezpečení, důchodového pojištění, daní, odvodů a poplatků.

Podmínka pozbytí dosavadního státního občanství podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/1993 Sb. se na základě přechodného ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1. 1. 2014, neproказuje.

III.

Přestože žadatelka podmínky pro udělení státního občanství uvedené v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. splňuje, když z důvodu značného časového odstupu od posledního nevelkého pochybení v oblasti veřejného zdravotního pojištění, neposoudilo Ministerstvo vnitra porušení povinností na tomto úseku za důvod nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., dospělo Ministerstvo vnitra po zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí k závěru, že žádosti žadatelky nevyhoví. V odůvodnění zamítavého rozhodnutí konstatovalo, že státní občanství je považováno za trvalý, úzký a pevný vztah mezi fyzickou osobou a Českou republikou, přičemž trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací žadatele o udělení státního občanství v české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní, rodinnou a sociální. Žadatelka má sice rodinné vazby na státní

občany České republiky, a to prostřednictvím dvou zletilých dcer, které v loňském roce nabyly státní občanství České republiky, ale její uplatnění na trhu práce je naprosto nedostačující. Jak vyplývá z podkladů pro rozhodnutí, žadatelka je již od roku 2002 vedena na Úřadu práce České republiky - krajské pobočce v Ústí nad Labem, (dále jen „úřad práce“); za tuto dobu doložila jen dvě brigádní činnosti a ničím nedoložila, že se za celých dvanáct let pokusila vlastní aktivitou získat stabilní zaměstnání. Po celou tuto dobu byla odkázána na pomoc státu, jehož státní občanství usiluje získat, v podobě čerpání sociálních dávek, dávek státní sociální podpory či podpor souvisejících s její evidencí na úřadu práce jako uchazečky o zaměstnání. Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatelka žádným způsobem nedoložila, z jakých dalších finančních prostředků, vyjma finančních prostředků získaných z prodeje družstevního bytu v Ústí nad Labem a v roce 2013 z prodeje zděděného bytu po své matce v Rusku, hradila veškeré své, resp. své rodiny, životní náklady a prostředky v letech 2002 až 2013 a její příjmy se tak jeví jako netransparentní.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 1. 2015, č. j.: VS-2089/835.3/2-2014, podala žadatelka včasný rozklad, doručený Ministerstvu vnitra dne 28. 1. 2015, doplněný dodatkem, doručeným Ministerstvu vnitra dne 2. 2. 2015.

Podaným rozkladem žadatelka vyslovila nesouhlas se zamítavým rozhodnutím. Ohledně vzniklého dluhu na zdravotním pojištění se hájí tím, že se nejednalo o úmyslné jednání a po oznámení o dlužné částce pojistného, tuto obratem uhradila, a to včetně penále s tím, že žádné pohledávky vůči ní zdravotní pojišťovna nemá. Dále připouští, že byla dlouhodobě nezaměstnaná, aktivně si ale vyhledával práci, o čemž si může Ministerstvo vnitra vyžádat informace na příslušném úřadu práce. Uvádí, že práci u potenciálních zaměstnavatelů nezískala z důvodu svého věku a dialektu. Dávky čerpané od státu nezneužívala, čerpala je pro dcery a jejich vzdělání; v České republice dosáhly vysokoškolského vzdělání a jsou zaměstnány, pro sebe žádné finanční prostředky nečerpala. Dodatkem rozkladu upřesnila, že za sebe čerpala od ukončení pracovního poměru u společnosti s. r. o. v roce 2002 půlroční podporu v nezaměstnanosti jako jedinou peněžní dávku vyplácenou jí českým státem.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra předně konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Jak v této spojitosti konstatuje Ústavní soud, „...pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, č. j. IV. ÚS 586/99).

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není tedy hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění

těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j.: 3 As 32/2005-51 a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, č. j.: II. ÚS 624/06). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra, vychází tedy z toho, že žadatelé musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jejich integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti.

VI.

K obsahu podaného rozkladu ministr vnitra konstatuje, že v něm nejsou uvedeny žádné relevantní skutečnosti ani námitky, které by směřovaly proti napadenému rozhodnutí.

Předně je třeba uvést, že dlužné částky na veřejném zdravotním pojištění nebyly důvodem pro nevyhovění žádosti, a to z důvodu časového odstupu od porušování povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění v roce 2002, i z důvodu, že se nejednalo o vyšší dlužné částky. Z tohoto důvodu se ministr vnitra nevyjadřuje k žadatelčině vysvětlující argumentaci.

K další námitce v rozkladu ohledně nedostatku pracovní integrace žadatelky, ministr vnitra konstatuje, že Ministerstvo vnitra svým rozhodnutím nevyloučilo, že by žadatelka nespolupracovala s úřadem práce a neucházela se o úřadem práce případně nabídnutá volná pracovní místa. Tato okolnost však nemění nic na správnosti věcných zjištění Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí týkajících se zatím zcela nedostačující pracovní integrace žadatelky do české společnosti.

Ministr vnitra závěrem zdůrazňuje, že z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela adekvátní podmínky pro život žadatelky na území České republiky, a že na udělení státního občanství nelze pohlížet jako na nárokový krok, ke kterému má nevyhnutelně dojít po uplynutí jisté doby trvalého pobytu v České republice.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného ministr vnitra proto rozhodl, v intencích doporučení rozkladové komise ministra vnitra, způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

4

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

Ministr vnitra

